Masters of the Harbour afholder After Party-roning

Har du, ligesom den faste onsdagsbesætning, lyst til at trodse standernedhalingens signal om rosæsonens afslutning? Så send mig en mail eller sms – kontaktoplysningerne kan du se her på hjemmesiden. For så kan du få mulighed for at opleve havnen fra en ganske speciel side, sådan som vi gjorde på novembers første rotur, hvor byen var indhyllet i tåge, vandet var blankt som et spejl, og lydene afdæmpede – ja reelt sordin. Faktisk kun afbrudt at taktfaste åretag og åregaflernes synkrone smæld.

Sagen er den, at den faste onsdagsbesætning slet ikke havde lyst til at indstille roningen. Og det måtte jeg jo bøje mig for. Egentlig var jeg gået i dok for vinteren og havde indstillet mig på, at nu skulle jeg ikke trampe i pedalerne for at komme til Christianshavn. Men sådan skulle det altså ikke være, for jeg blev spurgt, om ikke vi skulle se, om vi kunne slå den gamle rekord udi travaljeronings-udholdenhed. Den blev sat helt tilbage i 2005, hvor vi den 7. december roede over til Nyhavn for at nyde en kølig juleøl. Så hele oplevelsen som denne første novembers rotur berigede mig med, overbeviste mig om det rigtige i at fortsætte roningen.

Turen ned gennem Christianshavns Kanal, som om føje tid vil blive tømt for mastebærende skibe grundet kommunal dumstædighed, var aldeles charmerende. Ikke en vind rørte sig og det ganske synsindtryk ledte tankerne hen på et Sherlock Holmes inspireret univers. Godt nok skulle vi ikke opklare andet, end hvor vi mest hensigtsmæssigt kunne lægge til for at nyde øl og tobak. Og det var ingenlunde en svær opgave at løse – vi kender jo vor havn.

Og den vil vi fortsat gerne færdes i, trods mørke og udsigt til køligere vejr. For vi er Masters of the Harbour.
Så vil du være med, indtil isen lægger sig og vejrliget i øvrigt umuliggør fornuftig roning – så giv mig et praj. Bliver vi mange nok, falder vi på Kongen – ellers Hvalen.
Rent praktisk har vi besluttet os for at ro om torsdagen – og at begynde allerede kl. 1630.

Claës Hagström

Tågen var så tæt, at den satte sig selv på kameraets linse. Men det lod den garvede besætning sig ikke mærke med.